

zrušovacím usnesení ze dne 24. září 1930, jež bylo učiněno bez výhrady právní moci a proto samostatným rekuresem nemohlo býti napadeno, takže by bylo dovolání přípustné podle čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. Avšak dovolání je nepřipustné podle druhého odstavce § 502 c. ř. s. Bylo již uvedeno, že v opravném řízení šlo již jen o věc nepatrnou. Odvolací soud, oceňuje předmět sporu podle třetího odstavce § 500 c. ř. s., nemůže tím měniti předpisy o řízení ve věcech nepatrných. Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípustnosti opravného prostředku, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných, ježto jde o předpisy donucovací. Je tedy beze všeho významu, že odvolací soud ocenil předmět sporu na 500 Kč, když šlo již jen o nárok v hodnotě 215 Kč, tedy o nárok nepřevyšující meze bagatelní (§ 448 c. ř. s.). Poněvadž ve věcech nepatrných není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu (§ 502 odstavec druhý c. ř. s.), bylo odmítnouti dovolání podle tohoto ustanovení zákona a podle § 507 c. ř. s. jako nepřipustné (srov. rozh. čís. 12740, 12762, 10562, 34 sb. n. s.). Tím však jest dovolacímu soudu odňata možnost přezkoumati zrušovací usnesení odvolacího soudu ze dne 24. září 1930, proti němuž žalobcům nepřislušel podle prvního odstavce § 479 c. ř. s. samostatný prostředek opravný. Byli by mohli podle § 515 c. ř. s. svou stížnost proti zrušovacímu usnesení přivést k platnosti jen opravným prostředkem podaným proti nejbližšímu odporovatelnému rozhodnutí, rozsudek odvolacího soudu však, jak vyloženo, v odpor bráti nelze dovoláním. Proto nemůže se dovolací soud obírat ani vývody dovolacího spisu, pokud se týkají onoho zrušovacího usnesení.

Čís. 13219.

Převzala-li pojišťovna dosud neúčinná ustanovení § 80 odstavec 1, § 81 první věta a § 79 odst. 2 poj. řádu do smluvních ustanovení, jest je vykládati podle smyslu zákonných ustanovení.

Podle § 81 druhá věta poj. ř. může se pojišťovna účelového věnování odškodného kdykoliv vzdáti. Učinila-li tak a složila-li odškodné podle § 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. na soudě, platí pro rozdělení zásady §§ 283 až 287 ex. ř., při čemž jest postupovati podle knihovního pořadí (§ 216 ex. ř.), nebylo-li požární náhrady použito k obnově stavby, ježto k ní nedošlo.

Byla-li však stavba již znovuzřízena, odpadá tento postup a jest požární náhrada, pokud jí ještě nebylo použito, zabavitelná jako každá jiná pohledávka, a pořadí nároků jiných zástavních věřitelů, nemajících knihovní práva, se pak určuje podle § 286 třetí odstavec ex. ř. a přijdou v úvahu jen tyto osoby.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R II 576/33.)

Soud první stolice přikázal vymáhajícímu věřiteli k vybrání pojistné složené na soudě pojišťovnou, u níž byl dlužník pojištěn proti škodě požárem nemovitosti. Rekursní soud k rekursu postupníka

pohledávky na pojistné zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 290 čís. 2 ex. ř. jest nepřípustnou exekuce na pojištěné částky, které podle stanov jsou určeny k upotřebení na znovu vystavění neb opravení poškozené budovy neb doplnění příslušenství. Tento účel si pojišťovna v čl. 32 čís. 1 všeobecných pojišťovacích podmínek, jenž odpovídá neúčinnému dosud § 80 odstavec 1 a § 81 první věta zákona o pojišťovací smlouvě čís. 501/17 ř. z., sice vyhradila, ale v odstavci čís. 2, jenž odpovídá dosud neúčinnému § 81 druhá věta a § 79 odstavec (2) zákona, připustila vyplacení odškodného za určitých podmínek i bez dosažení nebo zajištění onoho účelu. Převzala-li pojišťovna ona zákonná ustanovení do smluvních ustanovení, jest je vykládati podle smyslu zákonných ustanovení. A tu plyne z § 81 druhá věta zákona (soll.... von der bestimmungsmässigen Verwendung abgesehen werden«), že se pojišťovna může svého účelového věnování odškodného kdykoliv vzdáti. To také pojišťovna učinila podáním ze dne 23. prosince 1932, v němž netrvala na tom, že vyplatí odškodné jen, bude-li dosažen aneb zajištěn účel v odstavci (1) čl. 32 uvedený, nýbrž složila odškodné podle § 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. k soudu, čímž dala na jevo, že odškodné má býti rozděleno, a tu platí zásady §§ 283 až 287 ex. ř. (srovnej rozhodnutí čís. 5051 sb. n. s.) a není tu proto důvodu ku zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. Přes to však jest při rozdělení odškodného postupovati podle knihovního pořadí (§ 216 ex. ř.), nebylo-li požární náhrady použito k obnově stavby z toho důvodu, že k ní nedošlo. Neboť, jak správně rekursní soud praví, podle rozhodnutí čís. 5042 sb. n. s. a judikátu bývalého nejvyššího soudu vídeňského čís. 162, zůstal dvorní dekret z 18. července 1828 čís. 2354 sb. z. s. potud v platnosti, že knihovní pohledávky mají zástavní právo na pojistné hodnotě nevěnované ke znovuzřízení poškozené budovy, a obdobně to platí i pro knihovní břemena. Byla-li však stavba znovu zřízena, pak to ovšem odpadá, poněvadž knihovně oprávněné osoby neutrpí žádnou újmu a požární náhrada, pokud jí ještě nebylo použito, jest zabavitelná jako každá jiná pohledávka, a pořadí nároků jiných zástavních věřitelů, nemajících knihovního práva, se pak určuje podle § 286 třetí odstavec ex. ř. a přišly by pak v úvahu jen tyto osoby. Jaroslav M. neopírá svůj nárok na 7.500 Kč o zástavní právo k požární náhradě, nýbrž o postup (§ 1392 obč. zák.) a jest proto třetí osobou, poněvadž toto účelové věnování se nestalo se strany pojišťovny, která jedině jest k tomu oprávněna, nýbrž se strany pojistníka. Jest proto rozhodujícím pro postup v rozvrhovém řízení okolnost, zda shořelá stavba byla obnovena, čili nic a jest k rozvrhovému roku přizvati i všechny knihovně oprávněné osoby a po zjištění oné okolnosti postupovati dle zásad shora vytčených. Nestačil-li rekursnímu soudu dosavadní skutkový podklad pro zjištění této okolnosti, nelze to napadati dovolacím rekurssem, ano jde o volné hodnocení důkazů, jehož přezkum dovolacímu soudu ani v rekursním řízení není vyhrazen.